

MAURUS JOKAI

TEPEDELENLİ ALİ PAŞA İSYANI

DESTEK YAYINLARI: 1459

EDEBİYAT: 438

MAURUS JOKAI / TEPEDELENLİ ALİ PAŞA İSYANI

Orijinal Adı: Last Days Of Janissaries

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Çevirmen: Dr. Mert Akcanbaş

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: 1. Baskı: Ocak 2011

2. Baskı: Mayıs 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-248-6

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkanı

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

MAURUS JOKAI

TEPEDELENLİ
ALİ PAŞA
İSYANI

Çevirmen: Dr. Mert Akcanbaş

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM: Silifke Mağaraları.....	7
2. BÖLÜM: Emine.....	19
3. BÖLÜM: Bir Türk Cenneti.....	39
4. BÖLÜM: Gasko Bey.....	51
5. BÖLÜM: Tehlikenin Ortasında Bir Adam	59
6. BÖLÜM: Tilki Postu İçinde Bir Aslan.....	65
7. BÖLÜM: Arnavut Aile.....	85
8. BÖLÜM: Sultan Mahmut'un Klemi	89
9. BÖLÜM: Çerkez ve Ailesi.....	103
10. BÖLÜM: İntikamcı	125
11. BÖLÜM: Bektaşî'nin Bahçesindeki Çiçekler	143
12. BÖLÜM: Leonidas'ın Gemi Kazası	151
13. BÖLÜM: Sarayda Bir Şölen.....	161
14. BÖLÜM: Hurşit Paşa	177
15. BÖLÜM: Caretto	181
16. BÖLÜM: Emine	187
17. BÖLÜM: Sarayın Kapısındaki Gümüş Tepsi	195
18. BÖLÜM: Kırık Kılıçlar.....	205

1. BÖLÜM

SİLİFKE MAĞARALARI

Önümüzde Silifke'nin vahşi, konuk sevmez, çorak mağaralarla dolu vadisi... Münzevi bir hayat isteyenler için ideal çünkü canlı yaşamına ait bir şey bulmak mümkün değil! Dibinde diz boyu otlar bitmiş kayalar eski çağlardan kalma lahitler gibi. Bağnaz dini fanatizm ya da batıl inançlar gibi sinir bozucu... Sonsuza kadar sürecek bir lanet havayı sarmış, bunaltıyor! Sanki Tanrı sol eliyle yaratmış! İnsanoğlunun yaşamasına elverişsiz, çorak, dev kayalar etrafa saçılmış...

Buraları çok az insan ziyaret eder. Zaten insan burayı neden ziyaret etmek istesin ki? Etrafta insanın yüreğine hitap edecek hiçbir şey bulunmaz.

Yaban hayvanları bile burada yaşamayı sevmez. Bazen yaz sıcaklarından kaçan bir aslan, avını yemeye gelir buraya belki ama karnını doyurur doyurmaz kendi kükremelerinin yankılandığı bu vadiden kaçıp gider.

Bazı cesur yolcular buraya tek başlarına gelseler de ürkütücü hava onların da çabucak ayrılmalarına neden olur. Tarihi doku-yu şöyle bir inceledikten sonra arkalarına bakmadan kaçarlar.

Burada görülecek ne vardır ki zaten? Kimin, ne zaman veya neden yaptığı belli olmayan bir yıkık duvar veya bir delinin kendi elleriyle taş parçalarını yıllarca üst üste koyarak yaptığı, üstünde elleri çarmıha gerilmiş gibi durarak günlerini geçireceği, günde bin kere secde edeceği bir sütun...

Vadinin kuzey ve güney uçları dünyanın geri kalanından bir kalenin burçları büyüklüğünde kayalarla ayrılmış. Sadece tepeye yakın bölgelerde, yerden birkaç yüz metre yükseklikte zayıf bir bitki örtüsü...

Büyük kayaların üzerindeki karanlık delikler, yan yana dizilmiş gibi duran pek çok mağaranın giriş kapılarıdır. Sanki tufan öncesi, insanların yaşamak için yaptıkları oyuklar gibi. Tabanları insan elinden çıkmadığını anlatmak ister gibi pürüzlü, düzensizdir. İçlerindeki kemerli oyukların dizilişi, doğaüstü güçlerin çalışmasına benzer!

Mağara girişlerinden üçü zafer takı gibi gösterişlidir. Bazı mağaraların kilise büyüklüğünde olduğuna, dağı ortasından delip denize kadar uzandığına inanılır. Cesaret edip içlerine girecek kişilerin gizemli çiviyazılarına rastlayacağı söylenir ama kimin yazdığı bilinmez. Belki Keldaniler belki Mitra'ya tapanlar... Sembollerde insanoğlunun hangi sırlarının saklı olduğu sonsuza kadar gizemini koruyacaktır. Tahminen bu vadi, kaybolmuş bir ırkın ölümlerini gömdüğü yerdir. Mezarlar bu ırktan geriye kalan hatıralar olarak, bölgeyi daha ürkütücü hale getirmiştir. Kaya yüzeylerindeki yarıklar boşluğa açılan binlerce ağız gibi, burada bir milletin ebedi uykusuna yattığını gösterir.

Mağaralardan en büyüğünün bazen insan sesine benzer sesler çıkardığı bilinir. Tepelerde sürülerini gezdiren çobanlar mağaranın sesini dinler, kimi zaman bir odaya dolmuş yabancularının seslerini andıran, kimi zaman yükselen ve mağaralarda kaybolmuş rüzgâr şeytanlarının çığlıklarına dönüşen bu

seslerden ürker. Samyeli mağaralara dolup boşaldıkça sesleri alıp dışarı taşır.

Bir keresinde arkadaşlarından daha cesur bir çoban, mağaraya girdi ve ateş yaktı. Bu meydan okuyucu davranış mağaranın Cin'ini uyandırdı ve içeride sesler duyuldu. Çobanın sesi değildi yankılanan. Gizemli ve fısıltıya benzeyen, kendini bilmez çobanı yok eden Cin'in sesiydi.

Başka bir zamanda ise mağaranın derinliklerinde sevişmeye gelen bir çiftin şehvet dolu inlemeleri ne uzak ne yakından gelen bir sesle kesildi. Bu ses ne insana ne de hayalete aitti. "Allah her yerdedir!" diyordu ve şehvetle inleyen çiftin kanını dondurmuştu.

Bir keresinde de haydutlar mağarada öldürüp soyacakları adamları beklemekteydiler. Bir anda gök kubbeyi sarsan bir kükreme, arkasından şu sözler duyuldu:

"Allah'ın gözü üstünüzdendir ve cehennem ateşi ruhlarınız için beklemektedir!"

Haydutlar arkalarına bakmadan mağaradan kaçtılar.

Bölgeye yakın yaşayan herkes mağaradaki Cin'i bilirdi ve onun iyilere değil, kötülere zarar verdiğini söylerdi.

Bu görünmez Cin'in sesini sadece kötü insanlar duymazdı. Kalbi kırıklar ve acı çekenler de işitir, kimisi derman bulurdu. İnsanların uzun uzadıya dert anlatmasına da gerek yoktu. Cin onların sırlarını okur, içlerinden geçeni bilirdi. Onlara akıl verir ve çoğunlukla evlerine huzur bulmuş vaziyette dönmelerini sağlardı. Derdi olan, akıl verecek pek çok kişi bulabilir ama iyi niyetli olup olmadığını bilemez. Oysa Cin konusunda şüphelemeye gerek yoktu.

İnsanlar bu mağaraya sıkça, geleceği öğrenmek için de gelirlerdi. Cin kimin ne niyetle geldiğini bilir, varlığını test etmek

için kendisini deneyenlere yanıt vermez, iyi niyetlilere ise sembolik sözlerle mesajını verip gönderirdi. Onun mesajlarını okumasını bilenler, söylediklerinin kelimesi kelimesine çıktığını yaşayarak görürlerdi.

Batıl inançları olanlar, bu görünmeyen yaratık için kurban keserdi. Çevrede yaşayan insanlar Cin'le iyi geçinmeye çalışır, onu rahatsız etmekten kaçınır, ufak tefek sorunlar için kapısını çalmazdı. Kimsenin ona küfretmesine bile izin verilmezdi. Hatta bir keresinde kadı, mağaraya taş atan kişilere falaka cezası verdi.

Mağaranın ağzından derinliklerine, kırk basamaklı bir merdiven uzanır. En alt basamakta artık gün ışığı kaybolur. O boşlukta, ortasında kocaman bir delik bulunan kaya, mihrap gibi durur. Dindar kişiler kayadaki deliğe darı veya pirinç bırakır. Ertesi gün geldiklerinde Cin'in bıraktıklarını almış yerine Osmanlı'nın en zengin günlerinden kalma bir gümüş lirayı bırakmış olduğunu görür. Cin hediyeleri karşılıksız almaz, karşılığını öder.

Cin'le konuşmak isteyenler, mağaranın güneş ışığı ulaşmayan üçra köşelerine kadar inmek zorundadır. Çünkü Cin, zifiri karanlıkta yaşar. Eğer biri yanında hançer veya kılıç getirmişse ses vermez. Karanlıkta ziyaretçiler onu göremese de o gün ışığındaymış gibi onları görür, gizledikleri niyetlerini anlar. Bu nedenle Cin'in insan ruhunun karanlıklarını da görebildiğine inanılır.

Yarım yüzyıldır prensler, paşalar, generaller, din adamları ve ulema takımı, dünya ötesi şeyleri bilen bu Cin'in mağarasını ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Cin bazılarını ölümlü haber verirdi. Kendisini memnun edenleri düşmanlarından korurdu.

1819 yılında, samyeli mevsiminden hemen sonra, bir korsan gemisi Silifke yıkıntılarının görülebildiği Suda Koyu'na girdi. Korsan gemisi Fransız bayrağı taşımasına rağmen, mürettebat Arnavutlardan oluşuyordu. Tayfalardan bazıları fırtınanın

harap ettiği güverteyi temizliyor, sahilden gemiyi seyredenler yelkenlerini veya direklerini fırtınada kaybetmemiş olmasına şaşıyorlardı. Kendi büyüklüğündeki teknelerden daha iyi direkler ve yelkenlerle donatılmıştı.

Yelkenli koya demir attı ve denize en büyük sandalını indirdi. Sandalda dört kürekçi ve yirmi silahlı korsan vardı. Bu korsanların her birinin rütbeleri, sert yüzlerindeki yara ve kesik izlerinden anlaşılıyordu.

Silahlı adamlardan sonra onlardan daha ufak tefek görünen yaşlı bir adam da sandala indi ve adamın ardından atı vinçle tekneye indirildi. Bu yaşlı adam geminin kumandanıydı. Neredeyse seksen yaşında, tayfalara göre daha kısa boylu ama sağlam yapıdaydı. Geniş omuzları bileğinin güçlü olduğunu belli ederken, göğsüne inen beyaz sakalı parlıyor, hem beden hem ruhen sağlıklı olduğu halinden anlaşılıyordu. Yüzü sakin, bakışları deliciydi. Belli ki kolay kolay korku bilmeyen yüreğe sahip insanlardandı.

Kürekçiler, sandalı kıyıya yanaştırmak için uğraşsalar da dalgalar kuvvetliydi, izin vermedi. Yaşlı adamın işaretiyle üç gemici suya atlayarak sandalı halatlarından tutup kıyıya çekmek istedi. Ancak azgın bir dalga, kalabalığa girmiş boğa gibi adamları dört bir yana savurdu.

Yaşlı adam atına bindi, mahmuzlayıp denize sürdü. At iki kere azgın dalgaların arasında kaybolacak gibi olduysa da kıyıya ulaştı. Kıyıdakiler bunun bir mucize olduğunu söylerken, o cevap vermeye bile gerek görmeden atını koşturdu. Şehri çepeçevre sarıp antik bir kolye gibi arkasındaki tepelere uzanan surların önünden dörtlüğe geçti.

Yarım saat kadar yaprakları kurumuş zeytin ve incir ağaçları arasında yol aldı. Sonunda yıkık ve biçimsiz, dökülen bir kulübe buldu. Kırılmaçların bile oturmayacağı cinsten, ahşap,

çamur, taş karışımı bir evdi burası. Fakat doğa bu çirkinliğe cömert davranmış, mimarın arkasında bıraktığı hataları ağaçlar ve bitkilerle kaplayarak tamamen örtmüştü.

Yaşlı adam atını ağaca bağladı. Kulübenin sürgüsüz kapısına doğru ilerlerken üstündeki yazıyı gülümseyerek okudu:

“Allah öten kuşu rahatsız eden kimseyi kahretsin!”

Bir süre etrafı dinledi. Kuş sesi duymadı. Daha sonra kapıdaki diğer yazıyı okudu:

“Namaz kılan adamın kapısını çalarak rahatsız eden kişi, cennet kapılarında beyhude beklemeye mahkûmdur.”

Kapıyı çalmadı, tekmeleyip girdi.

Yerde, kilimin üstünde, Erdbuhar tarikatından münzevi bir derviş oturuyordu. Beline kadar çıplaktı ve önünde içi su dolu bir tahta leğen duruyordu. Abdest aldığıını anladı.

Derviş gelen yabancıyı önemsemeden abdeste devam etti. Önce ellerini yıkadı ve otuz kere, “Allah’a hamt olsun! Bize arındırma gücü olan suyu verdiği için ve doğru imanı gösterdiği için” dedi.

Sonra suyla ağzını üç kere çalkaladı.

“Yüce Rabb’im! Yüce Allah! Sen Resulullah’a cennette verdiğin miskten güzel kokulu, süttten beyaz, baldan tatlı ve susamışların susuzluğunu sonsuza kadar gideren suyla abdest nasip eyle!”

Sağ avcuyla burun deliklerine su çaktı.

“Allah’ım bana amberden ve miskten daha güzel kokan cennet kokularından koklat, beni cehennem lanetli kokularından koru!”

İki avucuna aldığı suyla yüzünü yıkadı.

“Allah’ım benim yüzümü, peygamberlerin yüzlerini ve ahret gününde kullarının yüzlerini temizlediğin gibi temizle!”

Sağ avcuna aldığı suyu dirseğinden aşağı akıttı.

“Allah’ım son gün beni seçilmişleri tuttuğun sağ elimden tut. Yaptığım iyilikleri taşıdığım sağ elimden tutarak beni cennetine sok!”

Sonra nefesini tutarak kafasını leğenin içine sokup çıkardı.

“Rabb’im beni katına al, bana acı, başımı günahlarımla ezme, beni sevaplarımla taçlandır!”

Sıra kulaklarına gelmişti, onları yıkarken, “Allah’ım bana Kuran’da yazılı olan güzel sözleri sonsuza kadar duyma gücü ver!” dedi.

Bunu bitirdikten sonra ensesini temizledi.

“Allah’ım günahkârların boynundaki bu günahlardan beni koru!”

Sağ ayağını yıkamaya başladı.

“Allah’ım ayağımı cennetle cehennem arasındaki sırat köprüsünde kaydırma!”

En sonunda sol ayağını yıkadı.

“Allah’ım yoldan çıkışlarımı affet, tövbelerimi kabul et!”

Derviş bu duaları usulca veya içinden değil, yüksek ve inançlı bir sesle etmişti. Dini bütün bir Müslüman’ın başkaları duyacak şekilde dua etmesi ayıp değildi.

Daha sonra leğendeki suyu dışarı çıkardı, yabani çiçeklerin üstüne boşalttı ve onlara dua etti. Leğeni temiz suyla doldurup getirdi. Kilimi ters çevirdi ve leğeni üstüne koydu.

Bunu gören yaşlı yabancı sarığını çözdü, başındaki fesini, ayakkabılarını ve kaftanının üstünü çıkardı. O da abdestini aldı.

Abdest bittikten sonra dervişin elini öptü. Derviş kuşağından, yere kadar uzanan bir yazı çıkardı. Kâğıtta Allah’ın en güzel seksen sıfatı yazılıydı. Her bir sıfatı ikisi de tekrarladılar ve sonunda iki kere yüksek sesle, “La ilahe illallah, Muhammeden resullulah!” dediler.

Yabancı, ibadet bitip de ayağa kalktığıında artık biraz önceki mütevazı halini bırakmış, bir kumandan olduğunu anımsatmak ister gibi mağrur görünümüne bürünmüştü. Derviş hemen ayaklarına kapandı ve sordu:

“Efendim benden ne istiyor?”

Adam dervişi bir süre yerde secdede bıraktı ve hançerini çekti.

“Sen, benim Yanya’dan Nimetullah tarikatından bir fakiri yolladığım, Erdbuhar Dervişi misin?”

Türk tarikatları içinde Erdbuhar ve Nimetullah en sert kurallara sahip olanlardı. Erdbuhar tarikatından olanlar, haftada iki gün oruç tutarlar ve oruçluyken tükürüklerini bile yutmazlardı. Nimetullah tarikatına bağlı kişiler ise Ramazan’da oruç tutar, diğer zamanlar normal yaşantılarına dönerlerdi.

“Evet efendim, ben o kişiyim!”

Yabancı sağ eline hançerini, sol eline kesesini aldı.

“Bu hançer ve keseyi görüyor musun? Bu kesede bin altın var. Hançerimin kenarlarında ise en az bin insanın kanı! Kim olduğumu biliyor musun? Belki hainler dışında kimseden intikam almadığımı duymuşsundur! Şimdi, eğer ödül istiyorsan dinle, ceza istiyorsan konuş!”

Derviş elini kulağına götürerek dinlemek istediğini belirtti.

“Ayağa kalk! Atımın yularından tut, beni mağaradaki Cin’e götür. Onu biliyorsun değil mi?”

“Bilirim efendim. Bulunduğu mağarayı bilirim ama o beni sevmediği için içeri girmem. Cin çok nasihat verdikleri için dervişleri sevmez. Eğer mağarasına gidersem beni taşla tutar veya bir çukura atar. Sizi mağaranın ağzına kadar götürürüm ama içeri girmem. Oraya kesenizdeki altın sayısı kadar kafam olsa bile yine de girmem!”

“Girmene gerek yok. Sen kapıda atımı tutup beklersin.”

Yaşlı adam Herkül gibi bir zıplayışta atına bindi. Derviş atın yularından tuttu. Onları engebeli arazide, kayaların arasından mağaraya götürdü.

Mağaraya vardıklarında ay gökyüzünde yükselmişti. Arkalarına dönüp baktıklarında buldukları yerin ıssız ve terk edilmiş halini gördüler. Önde vahşi doğa ve yıkıntılar arkada siyah sık yapraklı sedir ağaçları... Bu yapraklar sayesinde orman öğle sıcağında bile serin olurdu. Sonu yokmuş gibi sıralanıp giden kayalıklar, gece daha da heybetli görünüyordular.

Yaşlı adam dervişe atını tutup beklemesini söyledi. Sonra Cin'in mağarasına hiç tereddüt göstermeden girdi.

Mağaranın karanlığında elleriyle etrafı yoklayarak ilerliyordu. Korkmuyordu. Bir eli kılıcının kabzasındaydı. Ona saldıracak kişinin gerçekten kendisinden daha korkunç biri olması gerekirdi!

Bazen kulağının yanından, dalga geçer gibi ıslık çalarak bir yarasa geçiyor, bazen yerde yatan soğuk bir vücuda bastığını hissediyordu. Bunlar değil, mağaranın sessizliği ürkütücüydü.

“Ey ruh! Sana Allah'ın vermiş olduğu iyilik veya kötülüklerle ortaya çıkmanı emrediyorum. Ortaya çık ve benimle konuş!”

“Senin tam yanındayım!” diye fısıldadı bir ses.

Sanki mağara konuşuyordu. Öylesine fısıltı gibi çalındı kulağına.

Yaşlı adam irkildi. Bir eliyle sesin sahibini tutacak gibi hamle yaptı. Eli boştu. Cismi olmayan bir sestti bu.

“Benimle konuş!” diye sert bir sesle bağırdı yaşlı adam. “Kaderimi biliyor musun?”

Görünmez ses, “Biliyorum” diye cevapladı. “Sen her şeyini kaybetmiş zavallı bir adamsın! Şu anda sahip oldukların sana ait değiller.”

“Sen aptal bir ruhsun!” diye kükredi yaşlı adam. “Git mezarına dinlenmene devam et böyle diyorsan. Sana başka bir şey sormuyorum! Daha benim şu anki hayatımı bile doğru bilemedin, gelecekte ne olacağını nasıl bileceksin? Delğine geri dön ve derin uykuna tekrar dal.”

Ses cevap verdi:

“Seni tanıyorum ve sana gerçeği söyledim. Senin ismin Tepedelenli Ali değil mi?”

Yabancı şaşırıldı:

“Evet! İsmim bu!”

“Dün kaçak değil miydin? Ve yarın toz ve toprak olmayacak mısın?”

“Dün dediğin neredeyse seksen yıl önceydi ve kim, yarın ne olacağını bilebilir?”

“Burada gündüz veya gece yoktur. Benim için dün, güneşi en son gördüğüm gün demektir ve yarın ise güneşi tekrar göreceğim gün anlamına gelir. Yanya Hâkimi Tepedelenli Ali, sen belini bir tek saç kılıyla bağlayabilecek kadar fakir olan bir Müslüman'dan daha fakirsin! Değer verdiğin her şeyi kaybettin. Seni koruyan akrabalarını katlettin, seni seven anneni öldürdün! Sağ elin inşa ettiğin kendi evini yıktı. Kendini kaptırdığın şöhretin senin için lanete dönüştü! Seni ölesiye sevenleri kendinden nefret ettirdin...”

“Ben yaptıklarımı biliyorum. Yaptığım hiçbir şey için af dilemiyorum. Bir tavşan ot yer, bir akbaba tavşanı yer, akbabayı aslan öldürür ve öldüğünde toprak kurtları aslanı parçalar. Evet, hepimiz toprağa geri döneceğiz. Allah'a hamt olsun, öyle emrediyor. O zaman ben kimim? Ben sadece diğerlerinden daha büyük bir toprak kurduyum. Bunları bırak şimdi. Benim gelecekte kaderim nasıl olacak?”

“Ama sen dün, yeni doğmuş oğlundan bile gençtin ve yarın öldüğünde en yaşlı akrabalarından bile daha yaşlı öleceksin.”

“Benimle açık konuş. Neredeyse sözlerinden hiçbir şey anlamıyorum!”

“Allah, ‘Kılıcıyla günah işleyen kılıç darbesiyle ölür’ der. Kim aşkla günah işlerse aşk içinde ölecektir. Senin iki elin var ve iki elinde biri altın biri gümüş iki kılıcın var. Haremimde üç yüz cariye var fakat kalbinde bir teki yaşar. Senin pek çok oğlun var ama bir tanesini diğerlerinden daha çok seversin. Şimdi dinle! Geride bıraktığın yaşamından ders al. Ölümün en yakınında olandan gelecektir ve kendi silahınla olacaktır. Kendi öz çocuğun, kendi ellerin ve kendi silahın bir gün seni öldürecekler!”

“Maşallah! Ölüm Allah’ın emridir. Bana bir şey anlat. Bir gün İstanbul’daki saraya zaferle girecek miyim?”

“Evet gireceksin. Orada sana sevinç gösterilerinde bulunan insanlar karşısında gümüş bir tepsi üstünde duracaksın.”

“Ne zaman?”

“O gün aynı anda iki yerde birden olabileceğin gündür. Hem Yanya’da hem İstanbul’da aynı anda olacaksın. O gün geldiğinde her şeyi anlayacaksın.”

“Bir şey daha var. En çok sevdiğim eşimden neden bahsettin?”

“O sana ilk ihanet eden kişi olacak.”

Tepedelenli Ali kükredi:

“Allah seni kahretsin!”

Kılıcını çekip sese doğru savurdu. Kılıç havada bir ıslık çaldı. Ses uzaktan duyuldu:

“İhanet edildi bile!”

Tepedelenli Ali’nin sesi inler gibi çıktı bu defa:

“Bu bir rüya, sadece bir rüya!”

“Bu rüya değil. Sen tam anlamıyla uyanıksın!”

“Eğer rüya değilse bir işaret ver. Rüyada olmadığımı inanırım beni.”

“Önce kılıcını kınına sok.”

Ali, “Soktum bile” dedi ancak yalan söylüyordu. Kılıcını kınına sokmamış sadece kuşağına takmıştı.

“Kınına sok dedim!” diye bağırdı ses.

Yaratığın karanlıkta bu kadar iyi görmesine şaşırarak Ali titredi.

“Şimdi elini uzat!”

Ses bu defa çok yakından geliyordu.

Ali elini uzattı ve o anda çelik gücünde bir el hissetti. Bu el o kadar kuvvetli sıkıyordu ki parmak uçları önce kanla doldu, ardından kanamaya başladı.

Sonunda görülmez yaratık elini bırakıp fısıldadı:

“Benim elini sıkıttığım insanlar arasında kaşını bile kımlıdatmadan duran bir tek Tepedelenli Ali'dir.”

“Ve benim elimi böyle sıkabilecek tek kişi Patrona Halil'in oğlu Behram'dır. Behram kırk yıl önce savaşlarda arkadaşımı ama o gün bugündür kayıp. Kimsin sen?”

“Güle güle!” diyordu uzaklaşmaya başlayan ses.

Ali öne doğru bir adım atarken tekrar bağırdı:

“Sen kimsin?”

“Güle güle Ali. Allah seninle olsun!”

Uzaklaşan sesin son söyledikleri bunlardı.

Tepedelenli, dışarı çıktığında rüyadan uyanmış gibi sersemledi. Eline baktı. Çelik kuvvetindeki elin sıkıttığı parmaklarından kan damlıyordu.